Nº. 84. Aº. 1842.

DINGSDAG, den 18den OCTOBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 15 October 1842.*

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, dd. 4 dezer maand, No. 1615 | 1347, is vermits het overlijden van den Bevelvoerder der Koloniale Schoener *Henriette Elisabeth*, F. C. NAHLOP, als zoodanig benoemd P. HANSEN, en is in plaats van dezen, tot Bevelvoerder der Koloniale Schoener *Beschermer*, benoemd J. F. MEIJER.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 15 October 1842.*

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, dd. 5 dezer maand, No. 1620 | 1351, is:

1. Aan ARNOLDUS JOHANNES REINAV en PETRUS DOMINICUS HENDRIK REINAV, toegestaan geworden om in plaats van den door hen gevoerd wordenden familienaam, dien van VANIER aantenemen en zich alzoo te noemen:
   ARNOLDUS JOHANNES VANIER
   en
   PETRUS DOMINICUS HENDRIK VANIER. —— En

2. Aan HERMANUS BOVENSTEDE en ANTHONIE BOVENSTEDE vergund om bij den door hen gevoerd worden den familienaam dien van BECKER te voegen en zich alzoo te noemen:
   HERMANUS BOVENSTEDE BECKER, en
   ANTHONIE BOVENSTEDE BECKER.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 15 October 1842.*

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, dd. 13 dezer maand, No. 1663 | 1388, zijn aan MOZES JACOB LEVIJ verleend, bepaalde *Brieven van Meerderjarigheid*, en zulks tot het drijven van handel en alle andere verrigtingen, met uitzondering van het veraliëneren van onroerende Goederen.

De Adjunct Gouvernements Secretaris.
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 15 October 1842.*

Van wege den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

1. Aan de Slavin *Princes;* toebehoord hebbende aan wijlen J. E. van SCHELKES.
2. Aan de Slaven *Pollux* of *Paul*, *Seraphina* en *Santje;* toebehoord hebbende aan G. BOEZELAAR.
3. Aan den Slaaf *Willem;* toebehoord hebbende aan C. J. D. LIJDENHOOP.
4. Aan de Slavin *Fanchon* of *Affie;* toebehoord hebbende aan de Weduwe W. C. KENNEDIJ geboren VAN SWEVEL.
5. Aan de Slaven *Amalia* en *Kweekhoven;* toebehoord hebbende aan J. A. JACOT JUNIOR; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1. ELISABETH MOEITE.
2. POLLUX BOEZELAAR.
   JOSEPHINA LOUISA BOEZELAAR.
   LOUISA SANTJE BOEZELAAR.
3. WILLEM LIJNBAAN.
4. LOUISA FANCHON VAN SWEVEL.
5. AMALIA CHRISTINA STOLTING.
   DANIEL STOLTING.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Militair Bureau.

Den 14 October 1842.

Door Zijne Majesteit den Koning, zijn bij besluit van den 24 Julij ll., No. 53.

1. Goedgekeurd en bevestigd de na te noemene *gedurende het jaar 1841* gedane aanstellingen en bevorderingen bij de Schutterij van *Paramaribo*, als:

Van E. J. S. STUGER, tot Kapitein.
» J. H. REIJEG, tot Eersten Luitenant.
» J. C. TELTING J. Gz., tot Tweeden Luitenant.
» R. H. BRAAM, tot idem.
» SL. SOESMAN, tot Kapitein.
» B. LUGARD, tot Eersten Luitenant
» G. OVEREEM, tot Tweeden Luitenant.
» J. G. KRAMER, tot idem.

2. Goedgekeurd en bevestigd het verleende *eervol* ontslag uit dezelve Schutterij:

Aan M. N. ARLAUD, als Kapitein.
» J. F. ROUX, als idem.
» S. SOESMAN JUNIOR, als Tweeden Luitenant.

En is bij voormeld besluit goedgekeurd de aan J. P. L. WEIMANN, in deszelfs betrekking van Adjunct Opper Brandmeester verleende rang van Tweeden Luitenant bij de Schutterij voormeld.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Administrative Policie.

De Eigenaar van het Erf tusschen de *Heeren-* en *Wageweg Straten*, Wijk A. No. 77, op de Cohieren onbekend zijnde, — zoo wordt een ieder, die vermeent eenig regt op bedoeld Erf te hebben, bij dezen opgeroepen, om daarvan binnen *drie* weken te doen blijken, ten burele van den ondergeteekenden; — zullende na dien tijd zoodanige maatregelen door hem geprovoceerd worden, als hem in het publiek belang dienstig zullen voorkomen.

Paramaribo, den 14 October 1842.

De Substituut belast met de functien van Procureur Generaal,
PALTHE WESENHAGEN.

MENGELWERK.

DE DORPSCHOOLMEESTER.

Eene herinnering uit mijne jeugd.

De hoofdpersoonaadje van het navolgende verhaal behoorde tot die klasse in de maatschappij, welke onopgemerkt voortleeft en van welker stille deugden zelden in de wijde wereld gesproken wordt. Voor velen, zal deze omstandigheid de aantrekkelijkheid, die men voor dezen dorpsheld moet gevoelen, nog verhoogen. Bij mij althans is zulks inderdaad het geval; ik heb altijd aan een klein bloempje in het veld, dat, bijkans geheel verborgen onder de schaduw van het omringende groen, als bij toeval ontdekt werdt, de voorkeur gegeven boven de fraaiste uitheemsche planten, die in eene glazen gevangenis worden opgekweekt.

Het was dan eenvoudig de schoolmeester van een gehucht in het dal van het Boulonnesche; zijn naam zou ik niet kunnen zeggen, want ik heb hem nooit anders dan *mynheer de schoolmeester* hooren noemen. De kinderen uit die plaats en omliggende dorpen, leerde hij om niet lezen en schrijven, en bij die nederige bezigheid, beoefende hij tevens het vak van geneesheer en dat van veearts: het was alleen door zijne onvermoeide bedrijvigheid, dat hij in staat was, de zware verpligtingen, aan dat driedubbel en werkzaam bedrijf verbonden, te vervullen. De schoolmeester was reeds een bejaard mensch, sterk, groot van ligchaamsgestalte, van een ernstig en melancholiek voorkomen; hij sprak weinig, glimlachte zelden: maar wanneer dit gebeurde geleek zijn glimlach in zeker opzigt aan een straal der herfstzon. Overigens waren zijne manieren vol zachtheid en waardigheid; hij had hulpmiddelen voor alle pijnen des ligchaams, een troostrijk woord voor alle aandoeningen der ziel, en daar hij zich nimmer, noch voor de eerste, noch voor de andere liet betalen, stelde men daardoor nog te meer vertrouwen in derzelver kracht.

Zijne woning lag tusschen de pastorij en de kerk, het was een zeer eenvoudig huis, bedekt met dakpannen en van groene zonneblinden voorzien. De witgepleisterde muren strekten zich uit langs den rand van het kerkhof, hetwelk men, zonder een twaalftal oude houten kruisen, die half omver lagen, naauwelijks zou hebben opgemerkt; hoog opgegroeid gras bedekte den grond. Het nederige huis des schoolmeesters had slechts eene enkele raam, hetwelk op die rustplaats uitzag, en die raam was van buiten versierd met eene soort van witte leliën en klimöp. Hetzelve stond vlak tegenover een grooten grafsteen, zonder opschrift, en op welken de kinderen uit het dorp in het voorjaar, onder het genot der koesterende zon, kwamen spelen. Als de schoolmeester hen zich zoo op dat graf zag vermaken, joeg hij er hen niet van af, maar hij deed dan zijn venster toe en verborg zijn kaal hoofd in zijne beide handen.

Tegen het vallen van een' warmen zomerschen dag, wandelden mijne moeder, mijne zuster en ik langs de lommerrijke oevers der *Liane*, toen wij bij het

omslaan van een boek, ons op een paar schreden afstands van den schoolmeester bevonden. Hij was aan den waterkant gezeten, op een kleinen heuvel, waar hij dikwijls zich een uur kwam verpoozen, hij koos daartoe meestal het oogenblik, dat de zon den gezigteinder nadert, ten einde meer rustig te kunnen lezen of peinzen. De grijsaard groette ons op eene uiterst beleefde en beschaafde wijze, hetgeen een zonderling contrast maakte met de groote eenvoudigheid van zijne kleedij; vervolgens ging hij weder zitten lezen. Wij zetten ons niet verre van hem neder, en ik bemerkte dat hij zijne oogen dikwijls van zijn boek afwendde, om dezelve op ons te vestigen. Het is mij onbekend wat er toen bij hem omging, maar in zijn blik lag eensklaps eene vreemde uitdrukking van smart, teederheid en verdriet. Hij leed, zonder twijfel zeer veel, want zijne wangen verbleekten, zijne oogen verloren hunne gewone kalmte en vriendelijkheid, en hij beefde zoodanig, dat het boek hem uit de handen ontsnapte. Het boek kwam tot digt bij mij rollen; ik nam het met de onschuldige onbescheidenheid van een kind op, en trotsch zijnde van te kunnen laten zien dat ik reeds lezen kon, spelde ik hardop den titel. Sedert hebben er zoo vele winters over mijn hoofd gewoed, dat ik mij dien titel niet meer herinner; maar ik heb niet vergeten, dat het een van die werken was, die niet gelezen kunnen worden dan door menschen van een veel omvattenden geest en van meerdere verstandelijke beschaving, dan bij een eenvoudig dorpschoolmeester gewoonlijk het geval is. De verwondering mijner moeder was uitermate groot, en reeds schreef ik die toe aan de bijzondere vlugheid waarmede ik reeds kon spellen, toen ik uit de manier waarmede zij beurtelings het boek en den meester aanzag, begreep dat die verwondering uit eene geheel andere oorzaak voortsproot. Hare bevreemding ontging den grijsaard niet, hij vatte, eenigzins verlegen het woord op:

»Uwe blikken, mevrouw, vragen, ondanks u zelve, eene verklaring van dit alles; uwe tegenwoordigheid, benevens die van uwe twee kinderen, heeft zoo vele in mijn hart begraven herinneringen opgewekt, dat ik mij niet kan weêrhouden, van het voorledene te spreken. Ik wil u derhalve eene geschiedenis verhalen; dezelve zal misschien wat treurig zijn, maar gij hebt daar vervolgde hij, terwijl hij zijne oogen naar ons wendde, een aangenamen talisman om de droefgeestigheid te verdrijven, die u op het zien van een smartelijk tafereel zou kunnen overvallen.

»Omtrent dertig jaren geleden, sprak men te *Parijs* veel van een rijk en bevallig jong mensch; veroorloof mij, hem eenvoudig Arthur te noemen. Men kon geene dwaasheid bedenken, waaraan hij geen deel zou hebben genomen, geene onbezonnenheid, waaraan hij zich zou hebben willen onttrekken. Het geluk na jagende met de drift van een paard dat in het renperk voortholt, had hij de grens overschreden, zonder het doel te hebben bereikt. Ook hoorde men hem bittere klagten tegen het leven uitstorten, terwijl walging en verveling hem overal op zijne schreden vergezelden. Na op die wijze het drie vierde gedeelte van zijn vermogen en zijne jeugd te hebben verspild, werd hij verstandiger en begon hij bedacht te worden om van het leven te genieten. Hij zamelde de overblijfsels van zijne fortuin bijeen, trad in den echt, werd vader, en maakte zich voorts alle die goede hoedanigheden eigen, welker beschrijving hem, eenige jaren te voren, hartelijk zou hebben doen lagchen.

»Arthur vestigde van toen af al de hartstogtelijkheid zijner ziel op een enkel punt; hij kende geen genoegen meer op de aarde, dat niet met zijne vrouw en zijne twee kinderen gedeeld werd. Maar God behandelde hem streng en strafte hem zwaar en vreeselijk. Van eene reize uit *Engeland* met zijne familie terugkeerende, werd hij door de schoone ligging van dit dal bekoord; hij wilde het bezigtigen en hield in het dorp stil. Hij vernam helaas! te laat dat eene aanstekende ziekte door die streek woedde. Reeds denzelfden avond van zijne aankomst, werden zijne vrouw en twee kinderen eensklaps van eene dier verschrikkelijke ziekten aangetast, welke den mensch in weinige uren van deze wereld wegmaaijen. Wij verlangden een geneesheer: er was er geen te vinden; men moest er een van uit *Boulogne* gaan halen, dat is te zeggen, een afstand afleggen van vier uren, langs bijna onbegaanbare wegen. Het was donker en stormachtig weder; desniettegenstaande stegen onderscheiden mannen te paard.... Het was een lange en verschrikkelijke nacht; een nacht van verwachting en doodsangst.... toen de geneesheer bij het aanbreken van den dag kwam.... was het te laat!"

De stem des schoolmeesters beefde zoodanig, dat hij genoodzaakt was op te houden, en wij zagen de koude zweetdroppels langs zijn bleek aangezigt rollen.

»Ach! mevrouw," hervatte hij, na een oogenblik zwijgens, »ik kan u niet zeggen welke een vreeselijk gezigt het was die jonge vrouw, reeds bleek en verstijfd, tegen den dood te zien worstelen, haar best nog doende om haren echtgenoot, wiens hand zij stuiptrekkend in de hare drukte, nog toe te lagchen of wel een diepbedroefden blik op hare stervende kinderen vestigende! De rozen hunner wangen waren in leliën veranderd; zij glimlachten en schreiden te gelijk, en hunne kleine handen naar hunne moeder uitstekende, riepen zij haar toe: »Ween niet, moederlief, ween niet, wij hebben geen pijn meer!" Met deze worden gaven zij den geest.... die lieve engeltjes! zij die in de toekomst nog zoo vele gelukkige jaren konden verwachten! Haar moeder wachtte misschien maar naar dat oogenblik om haar stoffelijk omhulsel te verlaten; zoodra zij haar den laatsten snik had horen geven, glimlachte en stierf zij. Arthur bleef alleen in de wereld over. Twee dagen lang bleef hij roerloos zitten; zijne oogen weigerde hem tranen; het was eerst toen men al wat hem dierbaar was onder een grooten steen achter de kerk ter aarde besteld had, dat zijn wanhoop losbarstte. Hij was niet jong genoeg meer om te weenen, en daarenboven was zijne smart nog te hevig. Hij verliet, toen de avond gekomen was, de hut waarin dat verschrikkelijk voorval had plaats gegrepen, en rigtte in eenzaamheid zijne schreden langs den oever der *Liane*. Toen sloeg hij zich voor het hoofd, toen zoudt gij hem, even als Manfred, hebben kunnen hooren uitroepen: »De vergetelheid!... de vergetelheid!" Vervolgens riep hij al zijne vroegere genoegens, al zijne tegenwoordige droefenissen, een voor een in zijn geheugen, en voor de eerste maal reeds het denkbeeld van eene misdaad in zijnen geest op. Hij zocht met het oog eene plaats in de rivier, waar hij de diepste wateren meende te kunnen verwachten, klom op een aan den oever liggenden heuvel... juist op deze plaats, meen ik,... en hij stortte zich voorover,... Maar op hetzelfde oogenblik werd hij door eene krachtige hand terug gehouden. Hij zag om en ontwaarde een man in zijne nabijheid, die in het lange, zwarte priestergewaad gekleed was: het was de Pastoor van het dorp. De geestelijke vatte Arthur bij den arm en nam hem naar zijne pastorij mede. Ik zal u maar niet mededeelen, wat de godvruchtige man hem voorhield, maar deszelfs woorden hadden een groot vermogen, want den volgenden morgen verliet Arthur, bij het aanbreken van den dag, het dal en vertrok hij naar *Parijs*. In weerwil van zijne reeds gevorderde jaren, bestudeerde hij er de geneeskunst met een ijver, die verwonderlijk was. Toen hij eindelijk, na verloop van drie jaren, den doctoralen graad bekomen had, kwam hij zich in dit plaatsje nederzetten, waar degenen, die hij zoo lief gehad had, misschien bij gebreke van een geneesheer gestorven waren.... Doch verschoon mij," liet de meester, oprijzende, er op volgen, »ik hoor de klok slaan, de school begint en ik moet u verlaten."

»En wat is er," vroeg mijne moeder bewogen, »verder van Arthur geworden?"

»Hij is thans zeer oud," gaf de grijsaard ten antwoord, »de eenige troost die hem overblijft, is de bewustheid dat hij nuttig is aan andere ongelukkigen, en dat hij zich weldra zal vereenigen met hen die hem in betere gewesten zijn vooruit gegaan."

Dit zeggende, groette de schoolmeester ons met een zachten en droefgeestigen glimlach, vervolgens zagen wij hem zich langzaam en peinzend van ons verwijderen.

ADVERTENTIËN.

De Administrateur van Financien, zal op aanstaande Vrijdag den 21sten dezer, des morgens ten *negen* ure, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, voor *afbraak*, doen verkoopen:

Het op de plaats van het Lokaal der Wees- en Kurateele Kamer staand GEBOUW, vroeger gediend hebbende tot een Wachthuis voor de Schutterij;

op de konditien en voorwaarden, welke bij voornoemde Vendumeester ter inzage liggen.

Paramaribo, den 15 October 1842.
De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(31479) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 21sten October 1842, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

VIJF EN VEERTIG VATEN *SUIKER* bij kavelingen van *Vijf* vaten; alsmede *p. m.* DERTIEN HONDERD GALLONS *MELASSIE*, van de Plantaadje *Pieterzorg*, voor het aandeel van A. W. WHITE.

Voorts: de Slaven *Christiaan* en *Vertrix* mede het eigendom van A. W. WHITE voornoemd.

Moetende de Suiker en Melassie, door de Koopers, voor eigene rekening en risico worden afgehaald.

Paramaribo, den 17 October 1842.
R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(31486) Al degenen welke verschuldigd zijn aan de FIRMA's:

JOHN GARDNER & C°.,
GARDNER, MAC DONALD & C°.,
EN
BOYD MAC DONALD & C°.,

worden verzocht ten spoedigste betaling te komen presteren, ten einde onkosten te voorkomen.

Alleen voor *KONTANT*, maar tegen *merkelijk VERMINDERDE prijzen*, zijn te bekomen, alle soorten *GOEDEREN*, zoo wel in het groot als in het klein, ten Pakhuize van BOYD MAC DONALD & C°.

☞ Ook bij de ondergeteekenden te bevragen: Een *PHAËTON* met *compleet TUIG naar den laatsten smaak.*

Paramaribo, den 10 October 1842.
A. MACINTOSH qq. c. s.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 15den dezer, de Ned. Schoener Jan Ernst, Kapt. J. A. de Hazeth, van Curaçao, hebbende 19 dagen reis; Passagiers: de Heeren J. C. Statius van Eps; G. Duijckinck en 4 bedienden, G. Brands en 1 bediende.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.